

Het laatste kopje thee

Er is iets met meisjes die cello spelen. Ze zijn sexy. Ze doen wat ze willen.

Ik leerde Livia kennen op een feestje. We waren allebei vroeg, raakten aan de praat. Ik maakte een fles rode wijn open.

“Je komt niet uit Amsterdam”, zei ik.

“Je bent de eerste sinds een tijd die dat merkt. Ik voel me soms net een randstedeling.”

“Maastricht?”

“Venlo.”

We praatten over muziek en de kamer werd voller.

“Daar is mijn vriendje”, zei ze. Ze liep naar hem toe en omhelsde hem. Ik zag dat het fout zat.

Ik liet er een week overheen gaan. Toen sprak ik haar op facebook.

“Ik speel een liedje, en ik denk dat cello daar mooi bij is”, zeg ik. “Zin om mee te doen?”

“Leuk! Stuur maar door.”

“Moet ik de noten voor je opschrijven, of zoek je ze zo uit?”

“Dat lukt me wel”, zegt ze. “Ben je thuis?”

“Ja”, zeg ik.

“Zal ik even langskomen?”

“Graag.”

Ze heeft een donkerblauw jurkje aan en een zwarte panty. Ze pakt haar cello uit. Ik schuif een stoel naar het midden van de kamer.

“Nee, die is veel te hoog”, zegt ze. Ze gaat op de rand van mijn bed zitten. “Ik wil het wel eens horen.”

Ik pak mijn gitaar. Een liedje voor een publiek van één. Ik word opeens zenuwachtig. Ik sla wat akkoorden aan en begin te zingen. Halverwege vergeet ik de tekst.

“Zoiets, dus”, zeg ik.

“Je hebt een country-croon”, zegt ze. “Mooi.” Ze zet de cello tussen haar benen. “Ik ben nog niet zo goed, hoor. Ik speelde vroeger piano.” Ze speelt een paar noten. Mijn studentenkamer is klein. Vier muren en weinig spullen. Het geluid vult de hele ruimte.